

det. Nu er det min Mening efter det Kendskab, jeg har til disse Forhold, at Hjælpekassernes Bestyrelser netop tage særligt Hensyn til værdige trængende Enker og til Børn, og jeg tror derfor, at denne Regel, som indsættes her til Regulering af Skønnet, ikke vil faa praktisk Betydning. Den vil ikke i nogen Henseende forandre den bestaaende Tilstand.

Den anden Paragraf, § 3, ser jeg ikke har anden Betydning, end at man ved den maaske faar noget Materiale til at lave Statistik paa, og det kan jo ogsaa have Betydning.

Vil man virkelig vedtage Lovbestemmelser, som stille Enkerne bedre end hidtil, er det helt andre Bestemmelser, man maa sætte Fingeren paa. Administrationen har for saa vidt været inde paa Sagen, som der administrativt er givet Anvisning paa, at Hjælpekasserne kunne overtage Forsørgelsen af Enker, som hidtil have været paa Fattigvæsenet, naar der indstilles derom, og jeg tvivler ikke om, at det har givet Anledning til, at adskillige Enker ere gaaede over fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne. Det vil ske for Enker, der ere forsørgelsesberettigede indenfor vedkommende Kommune, fordi der er en Opfordring for Kommunalbestyrelsen til at lade de i Kommunen forsørgelsesberettigede Enker gaa over til Hjælpekasserne, idet de paa den Maade faa nogen Refusion for den Udgift, de have til Understøttelse af vedkommende Enker, nemlig den Refusion, som kommer ved Statskassens Bidrag til Hjælpekasserne. Men de Enker, som ikke ere forsørgelsesberettigede i vedkommende Kommune, ville Kommunalbestyrelserne neppe føle sig opfordrede til at forsørge af Hjælpekasserne. Det ville de ikke, fordi de ad den Vej ikke ville faa en tilsvarende Refusion af Udgiften, thi nu er det jo saaledes, at Forsørgelseskommunen svarer tilbage $\frac{3}{4}$ Parten af, hvad Opholdskommunen yder i Fattigunderstøttelse, medens Kommunen ved at gaa Vejen om ad Hjælpekassen kun kan faa $\frac{1}{3}$. Det vil sige, at af en Udgift paa 1,000 Kr. til Enker, som ikke ere forsørgelsesberettigede i Opholdskommunerne, kunne Kommunerne, hvis de lade dem forsørge af Hjælpekasserne, faa 333 Kr. 33 Ø. tilbage, medens de, hvis de lade dem blive paa Fattigvæsenet, kunne faa 750 Kr. tilbagebetalt. Det bliver altsaa en Forskel for Kommunekasserne af godt 400 Kr. for hvert 1,000 Kr., der er Tale om at give.

Hvis man virkelig vil noget, er det Fattiglovens Bestemmelser og Bestemmel-

serne om Refusion i Almindelighed, der skulle tages op til Revision. En saadan almindelig Bemærkning sat ind i en Lov som denne, vejledende for Bestyrelsen af Hjælpekassen, vil ikke have nogen virkelig Forandring af den faktisk bestaaende Tilstand til Følge.

Men jeg skal ikke tale længere om §§ 2 og 3, da Hovedvægten ligger paa § 1 og noget paa § 4. Der er i § 1 to Bestemmelser, hvoraf den første er den vigtigste. Den anden skal jeg nævne først. Det er den, at „enhver Kommunalbestyrelse kan af Kommunekassen uden Samtykke af højere Myndighed yde Bidrag til Hjælpekassen.“ At denne Bestemmelse kan blive vedtagen her i Tinget, gaar jeg ud fra som givet, for den har været vedtagen her før. Den Gang Loven om Hjælpekasser blev forelagt af den daværende Indenrigsminister, fandtes den Bestemmelse i den og blev vedtagen her. Det var i Landstinget, man ønskede Bestemmelsen ud, og for at faa Loven gik alle Partier, ikke alene Venstre, men ogsaa de øvrige Partier, ind paa at tage Loven til Trods for, at denne Bestemmelse var stemt ud.

Men den første Bestemmelse i Paragraffen om, at „hvad der indkommer i Kirkens Bøsser, Fattigtavler og Blok, henlægges til Hjælpekassen“, er en meget væsentlig Bestemmelse, og en Bestemmelse, som slet ikke burde findes i denne Lov. En Lovgivning om Bestyrelsen af Kirkens Fattigtavler og Blok burde tages op af Kultusministeriet. Det var Kultusministeren, der burde møde med en Lovgivning paa dette Omraade. Det er ogsaa Ministeriets Løfte, at vi skulle have disse Sager, de folkekirkelige Sager, ordnede ved Lov, som vi have at henholde os til. Denne Bestemmelse hører aabenbart ikke hjemme her. Den er ikke alene stridende mod den Praksis, vi have haft her siden 1903, men den er stridende mod hele den Bestræbelse, som er gaaet gennem vor Lovgivning paa dette Omraade i forrige Aarhundrede.

Jeg kommer til at sige blot et Par Ord om de historiske Forhold desangaaende. Vor Fattiglovgivning hviler i Principet paa det Reglement for Fattigvæsenets provisoriske Bestyrelse, som udkom i 1803. Ved denne Lejlighed blev det første Gang slaaet fast her i Landet, at de fattige havde en Ret overfor Samfundet, og at Kommunerne havde en Pligt. Ret og Pligt bleve slaaede fast. Tidligere havde Fattigvæsenets Bestyrelse væsentlig ligget under Kirken. Nu blev det en kommunal